

Tess Gerritsen

De laatste sterft

the house of books

Oorspronkelijke titel

Last to Die

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2012 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagbeeld

© Serov

Foto auteur

© Jessica Hills

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3690 0

ISBN 978 90 443 3706 8 (e-book)

D/2012/8899/139

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.tessgerritsen.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

We noemden hem Icarus.

Zo heette hij natuurlijk niet echt. Ik had als kind op de boerderij al geleerd dat je dieren die uiteindelijk geslacht zouden worden nooit een naam moest geven. Je noemde ze Varken Nummer Een en Varken Nummer Twee en je keek ze nooit in de ogen, om te voorkomen dat je een glimp van zelfbewustzijn of karakter of genegenheid zou opvangen. Als een dier je vertrouwt, is er veel meer doorzettingsvermogen nodig om het de keel door te snijden.

Dat probleem hadden we niet met Icarus, die ons niet vertrouwde en niet eens wist wie we waren. Wij, daarentegen, wisten heel veel over hem. We wisten dat hij achter hoge muren in een villa op een heuvel aan de rand van Rome woonde. Dat hij en zijn vrouw Lucia twee zonen hadden, die acht en tien waren. Dat hij stinkend rijk was maar desondanks van eenvoudige kost hield en dat hij dicht bij zijn huis een favoriet restaurant had dat La Nonna heette, waar hij meestal op donderdagavond ging eten.

En dat hij een monster was.

Dat was de reden waarom we die zomer naar Italië waren gegaan.

Jagen op monsters is geen werk voor teerhartigen. En ook niet voor wie zich gebonden voelt door triviale rechtsbeginse-

len zoals wetten en landgrenzen. Monsters houden zich niet aan de regels, dus moeten wij dat ook niet doen. Niet als we hen wensen te verslaan.

Maar als je je niet meer aan algemeen aanvaarde gedragsregels houdt, loop je gevaar zelf in een monster te veranderen. En dat is wat er die zomer in Rome gebeurde. Ik zag het destijds niet in. De anderen ook niet.

Tot het te laat was.

I

Op de avond dat de dertienjarige Claire Ward had moeten sterven, stond ze op de vensterbank van haar slaapkamer in Ithaca te weifelen of ze de sprong zou wagen. Haar kamer was op de tweede etage, het raam zeven meter boven de grond. In de diepte stonden wat uitgebloeide forsythiastruiken die haar val wel zouden breken, maar ze zou er hoogstwaarschijnlijk niet zonder botbreuken van afkomen. Ze keek naar de esdoorn. Op een meter of twee van haar raam zat een dikke tak. Ze had dit nog nooit geprobeerd, omdat ze er nog nooit toe was gedwongen. Tot nu toe was ze er steeds in geslaagd ongezien de voordeur uit te glippen. Maar de avonden van eenvoudige ontsnappingen waren verleden tijd, want Brave Bob had het in de gaten gekregen. *Van nu af aan blij je thuis, jongedame! Ik wil niet hebben dat je 's avonds laat als een zwerfkat door de stad zwalkt.*

Als ik mijn nek breek, dacht ze, is het zĳn schuld.

Ja, die tak haalde ze wel. Ze moest weg, dingen doen, mensen spreken. Ze kon niet de hele avond op de vensterbank in dubio staan.

Ze bukte zich voor de sprong, maar bleef als bevroren staan toen de koplampen van een auto de hoek om kwamen. Een SUV gleed voorbij als een zwarte haai en vervolgde zijn weg door de stille straat alsof hij op zoek was naar een bepaald adres. Niet ons adres, dacht ze. Bij haar pleegouders, Brave

Bob en de al even Brave Barbara Buckley, kwamen nooit interessante mensen op bezoek. Ze hadden brave namen en ze voerden brave gesprekken. *Heb je een fijne dag gehad, schat? Ja, dank je, en jij? Wat een heerlijk weertje, hè? Kun je de aardappelen even doorgeven?*

In hun degelijke, brave wereld was Claire de vreemdeling, het wilde kind dat ze nooit zouden begrijpen, al deden ze nog zo hun best. Claire wou dat ze bij kunstenaars of toneelspelers of musici geplaatst was, mensen die de hele nacht opbleven en wilde feesten hielden. *Haar* soort mensen.

De zwarte auto was uit het zicht verdwenen. Het was nu of nooit.

Ze haalde diep adem en sprong. Haar lange haar wapperde achter haar aan. Soepel als een kat landde ze op de tak, die meeveerde onder haar gewicht. Eitje. Ze zakte af naar een lagere tak en wilde er net vanaf springen toen de zwarte SUV terugkeerde. Weer gleed hij zacht snorrend onder haar door. Ze keek hem na tot hij om de hoek was verdwenen. Toen sprong ze op het vochtige gras.

Ze keek om naar het huis, half verwachtend Bob naar buiten te zien stormen: *Naar binnen en wel nu meteen, jongedame!* Maar de lamp boven de voordeur ging niet aan.

De nacht kon beginnen.

Ze trok de rits van haar hoody omhoog en ging op weg naar het plein, waar wel iets te doen zou zijn, al gebeurde hier nooit erg veel. Het was stil buiten en in veel huizen brandde al geen licht meer. Het was een straat met van die typische buitenwijkvilla's, waar doctoren en professoren woonden die lesgeven op de universiteit. Hun vrouwen aten glutenvrij en vegetarisch en waren lid van leesclubjes. Bob had het stadje liefdevol beschreven als *vijfentwintig vierkante kilometer te midden van de harde werkelijkheid*. Hij en Barbara hoorden hier thuis.

Claire wist niet waar ze thuishoorde.

Ze schopte met haar afgetrapte schoenen dode bladeren voor

zich uit. Een eindje verderop stonden drie tieners in de lichtcirkel van een straatlantaarn te roken. Twee jongens en een meisje.

‘Hoi,’ zei ze.

De langste van de twee jongens stak zijn hand op. ‘Hoi, Claire. Ik dacht dat je huisarrest had.’

‘Ja, dat heeft precies één minuut geduurd.’ Ze pakte de brandende sigaret van hem aan, nam een lange trek en blies met een vergenoegde zucht de rook uit. ‘Wat zijn de plannen voor vanavond? Waar gaan we naartoe?’

‘Ik heb gehoord dat er een feestje is bij de waterval, maar dan moeten we wel zien dat we van iemand een lift krijgen.’

‘Kan je zus ons niet brengen?’

‘Nee, mijn vader heeft haar autosleutels in beslag genomen. Laten we even wachten of er nog meer mensen komen.’ De jongen keek fronsend over Claire’s schouder. ‘O nee, kijk eens wie daar aankomt.’

Ze draaide zich om en kreunde toen een donkerblauwe Saab langs de stoeprand stopte. Het raampje aan de passagierskant ging naar beneden en Barbara Buckley zei: ‘Instappen, jongedame!’

‘Jullie zijn mijn ouders niet.’

‘Maar we zijn voor je verantwoordelijk. Het is onze taak voor je te zorgen en je naar behoren op te voeden en daar doen we erg ons best voor. Als je niet met ons mee naar huis gaat, dan... dan zwaait er wat!’

Dan zwaait er wat? Ze schoot in de lach, maar zag toen dat Barbara een peignoir aanhad en dat Bobs haar aan één kant overeind stond. Ze hadden zo’n haast gehad om haar te gaan zoeken dat ze niet eens de tijd hadden genomen zich aan te kleden. Ze zagen er allebei opeens oud en vermoeid uit, een verkreukeld echtpaar van middelbare leeftijd dat al in bed had gelegen en vanwege haar gedrag morgenochtend uitgeput wakker zou worden.

Barbara slaakte een diepe zucht. 'Ik weet dat we je ouders niet zijn, Claire. Ik weet dat je het vreselijk vindt dat je bij ons moet wonen, maar we doen ons best. Ga dus alsjeblieft mee naar huis. Het is op straat niet veilig.'

Claire keek met een vertwijfelde blik naar haar vrienden, stapte toen in de Saab en trok het portier dicht. 'Oké?' vroeg ze. 'Zijn jullie nou tevreden?'

Bob keek naar haar om. 'Het gaat niet om ons. Het gaat om jou. We hebben je ouders beloofd dat we voor je zouden zorgen. Als Isabel je nu kon zien, zou ze veel verdriet hebben om je gedrag. Zo onbeheerst, zo bokkig. Je hebt een tweede kans gekregen, Claire, en dat is een groot geschenk. Verkwist die kans alsjeblieft niet.' Hij zuchtte. 'Doe je gordel om.'

Ze had liever gehad dat hij kwaad was geworden en tegen haar tekeer was gegaan. De bedroefde blik waarmee hij naar haar keek, bezorgde haar een enorm schuldgevoel. Ze deed altijd dwars, reageerde altijd opstandig op hun goede bedoelingen. De Buckleys konden het ook niet helpen dat haar ouders dood waren en dat haar leven zo'n puinhoop was geworden.

Toen ze optrokken, dook ze weg in haar hoekje van de auto, berouwvol maar te trots om haar excuses aan te bieden. Morgen zal ik het goedmaken, dacht ze. Ik zal Barbara helpen de tafel te dekken en af te ruimen. Ik zal zelfs de auto wassen. Dat is trouwens hoog tijd.

'Bob,' zei Barbara. 'Pas op voor die auto.'

Een motor loeide. Koplampen kwamen in volle vaart op hen af.

Barbara gilte: '*Bob!*'

Claire klapte door de botsing naar voren, maar haar auto-gordel hield haar op haar plek. De nacht spatte uiteen met afgrijselijke geluiden. Ruiten die verbrijzelden. Staal dat in elkaar werd gedrukt.

Ze hoorde iemand huilen, zachtjes, jammerend. Toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat de wereld op zijn kop stond

en drong tot haar door dat zij het was die huilde. ‘Barbara?’ fluisterde ze.

Ze hoorde een gedempte knal en toen nog een. Ze rook benzine. Haar autogordel zat zo strak tegen haar borstkas geklemd dat ze moeite had met ademen. Ze tastte naar de drukknop. Met een klikje kwam de gordel los. Ze gleed naar beneden en kwam op haar hoofd terecht, wat een stekende pijn in haar nek veroorzaakte. Ze wist zich om te draaien zodat ze plat kwam te liggen. Ze kon de verbrijzelde ruit zien. De stank van benzine werd sterker. Ze wurmde zich naar het raam. Ze dacht aan vlammen, aan verzengende hitte, aan hoe haar vlees tot op haar botten zou verbranden. *Ze moest uit de auto zien te komen! Ze moest Bob en Barbara redden!* Ze stompte tegen de kiezelachtige stukjes glas die nog in de sponning van het raam zaten en hoorde ze op de straat neerkomen.

Er verscheen een paar voeten in beeld. Ze bleven vlak bij haar staan. Ze keek op naar de man die haar belette te ontsnappen. Ze kon zijn gezicht niet onderscheiden, alleen zijn silhouet. Hij had een pistool.

Nu scheurde er een andere auto door de straat.

Claire dook weer weg in de Saab, als een schildpad die zich terugtrekt onder zijn veilige schild. Zo ver mogelijk bij het raam vandaan sloeg ze haar armen om haar hoofd. Ze vroeg zich af of de kogel ditmaal pijn zou doen. Of ze zou voelen hoe hij in haar hoofd explodeerde. Ze zat zo strak ineengedoken dat ze alleen maar het geluid van haar eigen ademhaling en het ruisen van het bloed in haar oren hoorde.

Het ontging haar bijna dat iemand haar bij haar naam riep. ‘Claire Ward?’ Het was een vrouw.

Ik ben dood en dat is een engel, die me roept.

‘Hij is weg. Je kunt tevoorschijn komen,’ zei de engel. ‘Maar je moet snel zijn.’

Claire deed haar ogen open en keek tussen haar vingers door naar het gezicht achter het verbrijzelde raam. Er werd een slan-

ke arm naar haar uitgestoken. Geschrokken dook Claire weer ineen.

‘Schiet op,’ zei de vrouw. ‘Zo dadelijk komt hij terug.’

Claire greep de uitgestoken hand. De vrouw trok haar uit de auto. Glasscherven kletterden als harde regendruppels op de grond toen Claire op het asfalt terecht kwam. Ze werd duizelig toen ze te snel rechtop ging zitten. Ze keek naar de Saab, die op zijn kop lag, en liet haar hoofd tussen haar knieën zakken.

‘Kun je opstaan?’

Langzaam hief Claire haar hoofd op. De vrouw was van top tot teen in het zwart gekleed. Haar haar was tot een paardenstaart gebonden en de blonde lokken waren zo licht dat ze de gloed van de straatlantaarn reflecteerden. ‘Wie bent u?’ fluisterde Claire.

‘Mijn naam is niet belangrijk.’

‘Bob... Barbara...’ Claire keek weer naar de verkreukelde Saab. ‘We moeten ze uit de auto halen! Help me.’ Ze kroop naar de auto en trok het voorportier open.

Bob Buckley zakte naar buiten. Zijn ogen waren open, maar zagen niets meer. Claire staaarde naar de kogelwond in zijn slaap. ‘Bob,’ huilde ze. ‘Bob!’

‘Je kunt niets meer voor hem doen.’

‘En Barbara?’

‘Het is te laat.’ De vrouw pakte haar bij haar schouders en schudde haar ruw door elkaar. ‘Ze zijn dood. Hoor je me? Ze zijn dood.’

Claire keek weer naar Bob en schudde haar hoofd. Een plas bloed verspreidde zich als een donker aureool rond zijn hoofd. ‘Dit kan niet waar zijn,’ fluisterde ze. ‘Niet wéér.’

‘Kom, Claire.’ De vrouw pakte haar hand en trok haar over-eind. ‘Ga met me mee. Als je in leven wilt blijven.’